

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΠΑΤΤΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΚΥΚΛΟΙ ΤΟΥ ΧΘΕΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΚΥΚΛΟΙ ΤΟΥ ΧΘΕΣ

ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2012

Τίτλος: “Κύκλοι του χθες”

Συγγραφέας: **Κωνσταντίνος Παπανικολάου**

Εξώφυλλο: Ο πίνακας του **Jan Steen** με τίτλο: Η επιστροφή του Άσωτου Υιού [The Return of the Prodigal Son]

ISBN: 978-960-93-5497-4

Επίλεκτες Ψηφιακές Εκδόσεις: 24grammata.com

τηλ. +30 210 612 70 74, fax: +30 210 600 87 50

Υπεύθυνοι σειράς: [Γιώργος Πρίμπας](#), [Χαριτίνη Ξύδη](#)

Σειρά: [εν καινώ](#), Αριθμός σειράς: 62

Επιμέλεια και διόρθωση κειμένου: Σωτήρης Αθηναίος

Τόπος και Χρονολογία πρώτης έκδοσης: Αθήνα, 2013

Μέγεθος Αρχείου: 1,0 Mb

Σελίδες: 34

Μορφή αρχείου: Flipping book, pdf

Γραμματοσειρά: cambria

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση δίχως την έγγραφη άδεια του δημιουργού ή του εκδότη

Ο Κωνσταντίνος Ν. Παπανικολάου γεννήθηκε στην Κοζάνη, όπου και έζησε ως την εφηβεία του. Έχει σπουδάσει στα τμήματα Βαλκανικών Σπουδών και Δημοτικής Εκπαίδευσης. Τα τελευταία χρόνια ζει και εργάζεται στην Φωκίδα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Η πικρή ωριμότητα

“Μηδένα προ του τέλους μακάριζε”... Αυτή η φράση ερχόταν στο νου του εκείνο το φθινοπωρινό απόγευμα ξανά και ξανά. Αν και ήταν λέξεις που είχε χρόνια να τις ακούσει από το στόμα ενός δικού του ανθρώπου, ήταν παράλληλα και λόγια που προσπαθούσε να τα ξεχάσει από χρόνια. Εκείνα όμως συνέχιζαν να του τριβελίζουν το μυαλό του. Έμοιαζαν με επίμονο σαράκι που το έχει βάλει η μοίρα να ξεπαστρέψει ένα όμορφο έπιπλο. Αν και ειπωμένα πολλές φορές από τον πατέρα του, έφτασαν εκείνη την περίοδο να τον οδηγούν σε ανεξέλεγκτους συνειρμούς και να του θυμίζουν, κατά περίεργο τρόπο, εκτός άλλων ακόμη και τον ενοχλητικό θόρυβο της σταγόνας που έπεφτε συνέχεια στο νεροχύτη από την ξεχαρβαλωμένη βρύση του τελευταίου άθλιου σπιτιού του στην Αθήνα.

Ενοχλημένος από αυτήν την εκνευριστική θύμηση προσπάθησε να συνεχίσει να αγναντεύει τους μεγαλοπρεπείς όγκους των Μετεώρων. Η θέα όμως των επιβλητικών βράχων και των πανέμορφων μοναστηριών δεν κατάφερε να υπερνικήσει την θύελλα σκέψεων, ενθυμήσεων και κυρίως μελαγχολικών συνειδητοποιήσεων που ορμητικές σαν ανεξέλεγκτος χείμαρρος πλημμύριζαν και τράνταζαν τις βαθιές κρυψώνες της ψυχής του. Συναισθήματα που άγγιζαν σχεδόν κάθε πτυχή του βαθύτερου είναι του.

Το κινητό του μουγκό και αυτό εδώ και αρκετό καιρό, ασάλευτο βρισκόταν συνεχώς μέσα στην τσέπη

του. Σαν να ήθελε να αποτραβηχτεί ή μάλλον να κρυφτεί από τον κόσμο, ένας φυγάς που είχε βρει ασφαλές καταφύγιο μετά από μια περιπετειώδη αστυνομική καταδίωξη. Το κοίταξε για μια ακόμη φορά μήπως και είχε κουδουνίσει και δεν το είχε αντιληφθεί. Μάταια όμως. Παρέμενε βουβό. Το ποθητό σημάδι που περίμενε εδώ και μήνες δεν ερχόταν.

Ένα τουριστικό λεωφορείο σταμάτησε τότε στην ευμεγέθη αυλή του ξεπεσμένου πια εντευκτηρίου και ο θόρυβος της μηχανής του που έσβησε τον έκανε να κλίνει το κεφάλι του προς αυτό. Το νωχελικό βλέμμα του χάζεψε για λίγο τις φιγούρες των ανθρώπων που κατέβαιναν από το ογκώδες όχημα. Λίγα λεπτά μετά μια “πράσινη θάλασσα” πλημμύρισε τον χώρο. Νεαροί στρατιώτες έψαχναν αριστερά και δεξιά να βρουν λίγο χώρο και χρόνο να ξαποστάσουν, να φάνε κάτι πρόχειρο, να σκοτώσουν το καιρό τους. Οι περισσότεροι φαίνονταν σκυθρωποί, χαμένοι, βυθισμένοι σε σκέψεις, κάποιοι πάλι, αγουροξυπνημένοι και όλοι τους με μια αίσθηση περιέργειας και φόβου για το τι θα συναντήσουν στον επόμενο σταθμό της στρατιωτικής θητείας τους. Μόνο ένας φαντάρος έμεινε μέσα στο λεωφορείο. Δεν είχε διάθεση να βγει. Ασυναίσθητα η προσοχή του στράφηκε σ’ αυτόν και για λίγο αλληλοκοιτάχθηκαν.

Ένωσε περιέργως κάποιο φθόνο να τον διαπερνάει, μια γλυκιά νοσταλγία για την περίοδο που ήταν και αυτός στην θέση του νεαρού φαντάρου. Βέβαια ο ίδιος δεν ήταν τόσο άγουρος όσο ο απέναντί του νεοσύλλεκτος στρατιώτης, γιατί είχε πάει πολλά χρόνια μετά από το πρώτο κάλεσμα του για κατάταξη. “Σαν να ήταν χθες” ψέλλισε αμυδρά. Περιέργως όμως λίγες στιγμές μετά και, αφού ήπια λίγο από τον άνοστο καφέ του, τού φάνταζαν αιώνες τα λίγα χρόνια που

πέρασαν από την εποχή που ήταν και αυτός στη θέση του αμίλητου νεαρού. Δεν μπορούσε να εξηγήσει πλήρως γιατί ένωθε έτσι. Ίσως να ήταν τα τόσο πολλά που συνέβησαν συμπυκνωμένα στην ζωή του και όχι μόνο...

Ένας ύπουλα βιαστικός συνειρμός τού 'φερε στο νου την φωνή του πατέρα του που γρήγορα αντήχησε με βουή στα αυτιά του λες και ήταν δίπλα του. "Πόσο άλλο να το καθυστερήσεις;" και μετά από λίγο πιο μεγαλόφωνα "Μα εσύ μεγάλωσες στα βουνά, στο αγιάζι και τη βροχή... Σε τι μπορεί να σε φοβίζει ο στρατός;" σε μια αδέξια προσπάθειά του τότε να απομυθοποιήσει την θητεία, να τον προτρέψει να καταταγεί όσο πιο σύντομα γινόταν. "Δεν τον φοβάμαι, αλλά δεν θέλω να μου κόψει τις σπουδές στη μέση. Άλλωστε, αποφοίτησα με άριστα στο προπτυχιακό και το μάστερ μου και με λίγη προσπάθεια και τύχη θα πείσω τον καθηγητή μου να με δεχθεί στο διδακτορικό" απάντησε εκείνος με φανερή ενόχληση.

Η αλήθεια ήταν πως ο πατέρας του ένωθε μεγάλη ικανοποίηση για την πρόοδο του γιου του, αλλά δεν μπορούσε να κρύψει το άγχος του. Πάντως με την ίδια ευκολία που επαναλάμβανε πολλά κλισέ, τού επεσήμανε κάπως πιεστικά ότι οι πολλές σπουδές και το κυνήγι των χρημάτων δεν φέρνουν την ευτυχία και ότι επιτυχία δεν σημαίνει και ευτυχισμένη ύπαρξη και κατάληξη. Ο ίδιος τώρα ένωσε κάποιες τύψεις να τον κυριεύουν, γιατί τότε θεωρούσε ότι ο πατέρας του άθελά του έβγαζε μια μύχια ζήλια για τον μεγάλο του γιο. Δεν το έκανε σίγουρα επίτηδες. Όμως δεν μπορούσε να αποδεχθεί βαθιά μέσα του πως η μοίρα τον έκανε μονάχα κτηνοτρόφο, χωρίς να του δώσει μια ευκαιρία να ξεφύγει από τη ζωή του δικού του πατέρα και να ξεπεράσει τα στενά όρια της νοτιοδυτικής Μακεδονίας.

Πόσο έξω φαινόταν ότι είχε πέσει για το πώς σκεφτόταν ο ίδιος του ο πατέρας!

Μα και ο ίδιος κατά βάθος τον κατανοούσε. Στις σβουνιές του μαντριού τους είχε μεγαλώσει και αυτός. Στην πλαγιά ενός βουνού από τα υπερβολικά πολλά που έχει η περιοχή. Η αλήθεια είναι ότι δεν ήθελε για χρόνια να θυμάται ούτε το όνομα της πλαγιάς εκείνης. Μόνο ότι βρισκόταν στην σκληρή και ατελείωτη οροσειρά της Πίνδου. Όσο μεγάλωνε ένιωθε απέχθεια για την βρόμα των κατσικιών και των προβάτων, αηδία που μεγάλωσε μέσα στα ατελείωτα κρύα του χειμώνα και την ταλαιπωρία που υφίσταντο για την εκτροφή των ζώων. Νοσταλγία ένιωθε κάποιες φορές μόνο για τα σκυλιά του, τα περήφανα τσοπανόσκυλά του. Δεν τα αποκαλούσε έτσι στους φίλους του, αλλά τσομπανάρικα. Από τις λίγες λέξεις του ιδιώματος που μιλούσε μικρός και δεν ήθελε να ξεχάσει. Χαίρονταν με τη χαρά του τα όμορφα αυτά ζώα και λυπόυνταν με την λύπη του. Καταλάβαιναν με έναν μαγικό τρόπο τις σκέψεις του. Στη ζωή του λίγους ντόμπρους ανθρώπους γνώρισε. Κάθε που τον πρόδιδαν οι άνθρωποι που συναντούσε, του ερχόταν η θύμηση των πιστών τετράποδων φίλων του. Μακάρι οι άνθρωποι να είχαν παρόμοια συμπεριφορά, αλλά...

Ως παιδί ένιωθε τόσο όμορφα εκεί στις καταπράσινες ανηφοριές που κυριαρχούσαν γύρω από το μαντρί του. Θυμήθηκε τον εαυτό του να τρέχει τόσο αμέριμνος στο “δικό του” δάσος που ήταν λίγο πιο πάνω από τη στάνη τους. Έτσι το εκλάμβανε τότε. Μετά από κάθε εξερεύνηση του μέσα σ’ αυτό, έψαχνε για το αγαπημένο του ξέφωτο που είχε θέα τη μικρή κοιλάδα όπου βρισκόταν το χωριό του. Πόσο του άρεσε να χαζεύει κάτω στο βάθος το μικρό του χωριουδάκι. Οι κάτοικοί του τού φάνταζαν σαν μικρές χαμογελαστές

κουκκίδες. Όσο πλησίαζε όμως προς την εφηβεία κατακλυζόταν από αμφίσημα συναισθήματα. Ενώ βρισκόταν στις ανοιχτοσιές του υπέροχου και πυκνού δάσους της αγαπημένης ως τότε πλαγιάς του και χαιρόταν τόσο με τα παιχνίδια με τους φίλους του από το χωριό, αισθανόταν ένα παράλογο συναισθημα ότι βρισκόταν σε ένα είδος... φυλακής... Δεν μπορούσε να εξηγήσει με τα κατάλληλα λόγια τον προβληματισμό του στους γονείς και τους φίλους του. Ο ξάδερφός του όμως έδειξε να τον είχε κατανοήσει πλήρως.

Εκείνο το σαββατοκύριακο που τον είχε προσκαλέσει ο Φίλιππος, ο μεγάλος του ξάδερφος, στην Θεσσαλονίκη δεν μπόρεσε να το ξεχάσει. Τον είχε αλλάξει εκ βάθους. Όχι ότι δεν είχε ξαναπάει εκεί στο παρελθόν. Αυτή τη φορά όμως ήταν διαφορετικά. Η επίσκεψή του αυτή τον είχε αναγκάσει να σκεφτεί τόσα πολλά πράγματα. Ήταν μια “Αποκάλυψη” γι’ αυτόν.

Άθελά του ο Φίλιππος τον έβγαλε από τα ήρεμα νερά που κολυμπούσε για χρόνια. Για μέρες προσπαθούσε να χωρέσει όλες εκείνες τις εικόνες που τόσο άπληστα και πλουσιοπάροχα του πρόσφερε η πόλη. Η ζωή εκεί ήταν πολύβουη, τόσο γλυκιά, τόσο γεμάτη συγκινήσεις, τόσο ενδιαφέρουσα. Είχε βαρεθεί πια την υπερβολική ησυχία του χωριού του. Εκεί άκουγε κανείς μόνο τους ήχους των κυπριών, των κουδουνιών που κουβαλούν τα ζώα. Μόνο η καμπάνα της κεντρικής εκκλησίας του χωριού προκαλούσε κάποια διαφοροποίηση. Πόσο διαφορετικές ήταν οι κοπέλες! Βρίσκονταν παντού στην πόλη. Δεν κλεινόntonουσαν στα σπίτια τους. Κυκλοφορούσαν τόσο περιποιημένες.

Τα λόγια του Φιλίππου το βράδυ μετά την αξέχαστη έξοδο άγγιξαν την ψυχή του. “Τηλέμαχε, μην ακούς κανέναν” του είπε με διαπεραστικό βλέμμα. “Κοίταξε να σπουδάσεις, να έρθεις εδώ μαζί μου, να

ζήσεις σαν άνθρωπος. Έχεις καλούς βαθμούς, μπορείς να τα καταφέρεις. Τι θες; Να περάσεις τη ζωή σου μετρώντας προβατάκια; Τσελιγκόπουλο θα σε κάνουμε και εσένα; Ποια κοπέλα θα σε θέλει; Εμένα να ακούς!” Όλα όσα του είπε ήταν τόσο δίκαια και σωστά. Δεν έβρισκε κανένα ψεγάδι.

Αλλά και η μητέρα του έδειξε να συμφωνεί μαζί του στους προβληματισμούς που είχαν ενσκήψει στη σκέψη του γιου της. Ένεψε θετικά στα λόγια του. Στη συνέχεια του είπε πως ήταν απόλυτα θεμιτό να ακολουθήσει τα όνειρά του. Αρκεί να μην ήταν παράλογα, εκτός πραγματικότητας. Η ίδια δεν θεώρησε παράλογα τα όσα άκουσε. Άλλωστε ήταν πολύ διαφορετική από τον πατέρα του. Του ξαναθύμισε την ιδιαίτερη καταγωγή της. Ήταν από ένα κοντινό προσφυγικό χωριό. Δεν είχε σπουδάσει και αυτή, όπως ο πατέρας του, αλλά συχνά έκανε μνεία για τους μορφωμένους παππούδες της. Είχε διαφορετικές αντιλήψεις από τον ντόπιο σύζυγό της. “Εμείς οι πρόσφυγες σκεφτόμαστε διαφορετικά από τους εδώ” του ξανάπε τότε, κάτι που το τόνιζε και κάθε φορά που διαφωνούσε με τον κυρ Αρίστο. Δεν μάλωνε βέβαια μαζί του, αλλά εξέφραζε εναργώς την διαφωνία της. Όταν όμως η διαφωνία ήταν έντονη, έλεγε ειρωνικά : “ό,τι και να κάνετε, θα είστε χωριατόβλαχοι! Ελπίζω ο Τηλέμαχος και ο μικρός να μην πάρουν όλα τα χούγια σας!”... “Ευτυχώς δεν βλέπω να σκέφτεσαι σαν αυτούς” είπε εκείνο το βράδυ. Η αποδοχή της μητέρας του, η ενθάρρυνσή της και η παρότρυνσή της τον έκαναν ακόμη πιο σίγουρο για τα νέα σχέδια που είχε χαράξει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

«Χρυσά Χρόνια»

“Έλα η «παλιοσειρά» να μαζευτεί” είπε χαριτολογώντας ο οδηγός του λεωφορείου με έντονη θεσσαλική προφορά. “Δεν θέλω να φάω καμιά καμπάνα εξαιτίας σας” συνέχισε στον ίδιο τόνο. Πολλοί από τους νέους έδειξαν να δέχονται με δεκτικότητα και ευχαρίστηση το χιούμορ του, άλλοι πάλι αναστέναξαν επειδή πλησίαζε γρηγορότερα η ώρα του νέου “εγκλεισμού” τους στο στρατόπεδο που τους ανέμενε. Δυο τρεις πάλι βλασφημούσαν χαμηλόφωνα κοιτώντας προς τον ουρανό. Άκουσε τότε κάποιον να λέει σχεδόν φωναχτά στον συστρατιώτη του, σαν να ήθελε να τον ακούσουν όλοι, “τι ήθελα και γυρνούσα από την Αγγλία; Μια χαρά ήμουν εκεί πάνω, στο πανεπιστήμιό μου. Ά, ρε πατέρα!”

Πόσο οικεία του ακούστηκαν όλα αυτά! Του ‘ρθε στο μυαλό η πρώτη εικόνα από την ΑΣΣΟΕ τότε που πήγε να εγγραφεί. Είχε γράψει σχεδόν άριστα στις πανελλαδικές, πάνω και από τις προσδοκίες του. Ήταν τόσο γλυκιά εκείνη η ημέρα. Εκείνο το βράδυ είπε στον ξάδερφο του με δόσεις ανωτερότητας ότι θα σπούδαζε στην πρωτεύουσα. Θα βρισκόταν πια εκείνος στο επίκεντρο των σημαντικών γεγονότων της Ελλάδας. Ένωσε πως δεν χρειαζόταν να ζηλεύει τον Φίλιππο πια. Ο μικρός Τηλέμαχος του ‘χε βάλει τα γυαλιά. “Θα σε περιμένω εδώ με χαρά. Θέλω να σε ξεναγήσω στα καλύτερα μέρη εδώ” έτσι έκλεισε το τηλεφώνημά του...

Η ζωή ως φοιτητής ήταν ότι καλύτερο μπορούσε να φανταστεί. Ήταν μια συνειδητοποίηση που την ένιωθε σχεδόν καθημερινά. Χιλιάδες φοιτητές από πολλές περιοχές της Ελλάδας αλλά και του κόσμου μπαινοέβγαιναν στις πολύβουες αίθουσες του Οικονομικού. Συγχρωτιζόταν με καταξιωμένους καθηγητές που πολλούς τους ήξερε από την τηλεόραση. Τους έβλεπε από κοντά πια, τους χαιρετούσε, τους μιλούσε και μάθαινε πολλά από τις διαλέξεις τους. “Πατέρα μην ξεχάσεις να δεις την εκπομπή το βράδυ. Μιλάει και ο καθηγητής μου στην μακροοικονομία”. Ο κυρ Αρίστος έκρυβε επιμελώς την χαρά του. Τον ρώτησε πρώτα για την υγεία του και λίγα δευτερόλεπτα μετά για την πορεία του χρηματιστηρίου. “Όλο το χωριό με ρωτάει συνεχώς. Το κινητό μου χτυπάει ασταμάτητα”...

Ο περίγυρός του στα πρώτα χρόνια ασχολιόταν συστηματικά με τον τζόγο του χρηματιστηρίου. Και ο ίδιος δεν μπορούσε να ξεφύγει. Στο μάθημα συνέχεια πίεζαν τους καθηγητές τους να τους πουν μυστικά για μετοχές. Όσοι από αυτούς δεν ανταποκρίνονταν στις νέες “απαιτήσεις” και προέτρεπαν για το αντίθετο, αντιμετωπίζονταν με απαξίωση και χλεύη. “Ποιος θα πάει στο μάθημα του ξινού ;” του είπε με ειρωνικό τόνο η Μαριάνθη. Αυτός συμφώνησε αμέσως. Δεν ήθελε να διαφωνεί μαζί της. Άλλωστε, τα λακκάκια στα μάγουλα της ήταν τόσο όμορφα, όταν άφηνε ένα γλυκό μειδίαμα, που δεν άντεχε να το στερηθεί. “Αυτός υποστηρίζει τον Χάντιγκτον! Τι άνθρωπος!” πρόσθεσε εκείνος με κομπασμό θέλοντας να της δείξει πόσο ψαγμένος ήταν.

Θυμήθηκε ακόμη ότι το τάβλι στο κυλικείο είχε αντικατασταθεί από διάβασμα οικονομικών εφημερίδων και οι σημειώσεις των μαθημάτων από ισολογισμούς εταιρειών. Τα βράδια όμως δεν άφηναν πάρτι για πάρτι. Με ένα μήνυμα σε φίλους όλο και

κάποιο θα έβρισκε που να ταιριάζει με το γούστο του. Φοιτητικές εστίες, μπαράκια, πολυχώροι, σπίτια φοιτητών. Πάντα υπήρχε και κάτι για να ξεφαντώσουν. Όταν βαριόταν για αλλαγή θα πήγαινε σε καμιά εκδήλωση του Δήμου ή σε διάφορα events. Δεν αισθανόταν όμως να πλήττει ποτέ τότε.

Μετά...η Πτώση... Στην αρχή με ένα μούδιασμα, μετά με απορία και καχυποψία για το εάν είναι ένα προσωρινό παιχνίδι κάποιων που θέλουν να ξεγελάσουν τους πολλούς και να βγάλουν εύκολα ζεστό χρήμα. Στο τέλος όμως επικράτησε η αποδοχή με στωικότητα και θλίψη. Στο βάθος υπήρχε ελπίδα ότι θα άλλαζαν τα πράγματα..

Ο Τηλέμαχος δεν στεναχωριόταν για τον εαυτό του, αλλά για συμφοιτητές του, πολλοί γονείς των οποίων είχαν βυθιστεί οικονομικά και τον πατέρα του που ένιωθε απογοήτευση και εκείνος για καιρό. Ευτυχώς δεν οφειλόταν σε δική του οικονομική καθίζηση, μιας και είχε επενδύσει μικρά ποσά στο χρηματιστήριο, αλλά γιατί για καιρό είχε γίνει το επίκεντρο του χωριού. Όλοι οι συγχωριανοί και κοντοχωριανοί ήθελαν να μαθαίνουν απ' αυτόν πράγματα που προέρχονταν από έγκυρη πηγή οικονομικών γνώσεων, τον γιο του. Μετά την διαπιστωμένη όμως πτώση κανείς δεν ήθελε να μαθαίνει κάτι απ' αυτόν. Κάποιοι δε τον θεώρησαν και υπεύθυνο για τις απώλειες που είχαν.

Για να μην δείχνει την στεναχώρια του, προτιμούσε να μαθαίνει τα νέα του γιου του μέσω της συζύγου του. “Ραχήλ, πάρε κάνα τηλέφωνο στον Τηλέμαχο να τον ακούσουμε λίγο. Να δούμε πως είναι. Μήπως χρειάζεται χρήματα” έλεγε στη σύζυγό του. Η ίδια δεν χρονοτριβούσε. Τους παρηγορούσε και τους ικανοποιούσε και τους δυο όμως ότι ο γιος τους δεν

έχανε κανένα εξάμηνο. Στις καλοκαιρινές διακοπές του άκουγε συνέχεια τον κυρ Αρίστο να του λέει εμφατικά τη μόνιμη επωδó. “Βλέπεις τι έγινε; Να, γιατί πρέπει να διαβάζεις όσο περισσότερο μπορείς. Τα παιχνίδια που παίζονται είναι πολλά. Τα κοράκια στον χώρο πάμπολλα. Μόνο με πολλές γνώσεις δεν θα γίνεις το κοροϊδό τους”...

Μέσα στις σκέψεις και τις θύμησές του εισήλθαν άλλες σκέψεις και άλλες θύμησες. Επικράτησαν ευτυχώς οι ευτυχέστερες. Μια από αυτές ήταν η ορκωμοσία του. Μια από τις ευτυχέστερες ημέρες της ζωής του. Οι γονείς του έπλεαν σε πελάγη ευτυχίας. Όνειρα που είχαν κάνει για τον εαυτό τους τουλάχιστον πραγματοποιούνταν από το παιδί τους. Ήταν μια δικαίωση για αυτούς. Είχαν πάει στην Καστοριά και τα Γρεβενά, για να ψωνίσουν ό, τι καλύτερο μπορούσαν. Με υπερηφάνεια και κομπορρημοσύνη καλούσαν τους αδιάφορους κατά βάθος συγγενείς στην ορκωμοσία του άξιου παιδιού τους. Πίστευαν πια ότι ο δικός τους γιος, ο Τηλέμαχος θα ξέφευγε από τις δυσκολίες που έζησαν οι ίδιοι. Ήταν ένας αριστούχος απόφοιτος πανεπιστημίου. “Δεν μπορεί! Θα έχει μια καλύτερη ζωή από μας” έλεγαν στο στενό κύκλο τους. Όταν ο ίδιος τούς είπε για την επιθυμία του για συνέχιση σε ανώτερο επίπεδο των σπουδών του στην Αγγλία, κανείς δεν έφερε αντίρρηση. Ακόμη και ο συνήθως διστακτικός μετά το 1999 πατέρας του δεν τόλμησε να αρθρώσει κάποια αντίθετη γνώμη. Για τον ίδιο ήταν ένας θρίαμβος και το σπουδαιότερο, θα πήγαινε και η Μαριάνθη εκεί...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Πόθοι

“Συγγνώμη κύριε” τον διέκοψε ευγενικά από τον ατέρμονο εσωστρεφή συλλογισμό του μια περίεργα οικεία φωνή από μια νεαρή άγνωστη όμως καλόγρια. “Είμαστε από το γυναικείο μοναστήρι των Μετεώρων που βρίσκεται εκεί πέρα” και τού ‘δειξε ένα σημείο στους βράχους στο βάθος. “Κάνουμε έρανο για τους συνανθρώπους μας που δοκιμάζονται σκληρά από την κρίση. Θα θέλατε να συνδράμετε στην προσπάθειά μας με τον οβολό σας;” συνέχισε η μαυροφορεμένη κοπέλα με μια γλυκιά φωτεινότητα στο πρόσωπό της. Ναι, γιατί όχι” απάντησε βγάζοντας ένα μικρό ποσό. “Όλοι βράζουμε στο ίδιο καζάνι πια” συνέχισε δύσθυμα. “Να σας δώσουμε απόδειξη!” έσπευσε να πει με άγχος, μήπως και το ξεχνούσαν, η δεύτερη καλόγρια που ήταν ηλικιακά αρκετά μεγαλύτερη και συνόδευε την πρώτη. “Όχι” απάντησε βιαστικά, πριν αρχίσουν να γράφουν στο μπλοκάκι τους. “Τώρα πια είμαστε σε έναν απύθμενο πάτο. Δεν χρειάζομαι απόδειξη” συνέχισε αποκαρδιωτικά. “Ο Θεός μαζί σας” αποκρίθηκαν ταυτόχρονα. “Καλή συνέχεια και σε σας”. Οι δυο ευγενικές φιγούρες μπήκαν τότε μέσα στο εντευκτήριο και συνέχισαν το έργο τους.

Το όμορφο χαμόγελο της νεαρής κοπέλας τον τράνταξε. Μέσα στις αμέτρητες σκέψεις του εισχώρησαν άλλες τόσες σκέψεις και στις άτακτα αναφυόμενες θύμησης που διαπλέκονταν άτσαλα μεταξύ τους, ξύπνησαν και πάλι μνήμες που προσπαθούσε να τις κλείσει ερμητικά σε ένα σκοτεινό

ντουλάπι στο υπόγειο του μυαλού του. Μνήμες καταπιεσμένες που αναδύθηκαν απειλητικά μέσα του. Δεν είχε καταφέρει να τις κλειδώσει βαθιά. Μνήμες νοσταλγικές που ήθελε να τις καταπνίξει. Φαίνεται πως δεν το είχε καταφέρει. Η Μαριάνθη... ξανά...

Είχε περάσει πάνω από ένας χρόνος που είχαν χωρίσει. “Τα αδιανόητα δεν είναι ποτέ αδιανόητα” υποστήριζε ο κυρ Αρίστος συχνά. Είχε πέσει διάνα για πολλαπλή φορά, δυστυχώς. Όσο και αν ο ίδιος προσπάθησε να αποδεχθεί την απόρριψη, δεν το κατάφερε ούτε στοιχειωδώς. “Και αυτή η καλόγρια τι ήθελε και εμφανίστηκε; Τι ήθελε και χαμογέλασε; Αυτές συνήθως είναι ολιγόλογες, μουντρούχες! Ένα καλό πήγα να κάνω και μου βγήκε από τη μύτη” είπε στον ταλαιπωρημένο εαυτό του. Σκέψεις και μνήμες συνέχισαν να αναδύονται απρογραμμάτιστα. “Ίσως βοηθήσουν κανέναν άνεργο” ψέλλισε, για να εμποδίσει τον εαυτό του από το να ξαναβυθιστεί σε “εχθρικά ύδατα”. “Εμένα άραγε θα με βοηθήσει κανείς” αναρωτήθηκε μιλώντας πια κανονικά στον εαυτό του.

Η φωνή της μοναχής εξακολουθούσε να κάνει ηχώ στα αυτιά του και από το βάθος του μυαλού του άρχισε να αχνοφαίνεται η μορφή της Μαριάνθης. Όταν γνωριστήκαν στο πανεπιστήμιο δεν περίμενε ότι θα έφτανε να κάνει σχέση μαζί της. Εκείνος ένας επαρχιώτης “της ύπιστης μορφής”. Εκείνη κορίτσι της πόλης. Μια γνήσια “πρωτευουσιάνα”. Εκείνος γιος κτηνοτρόφου. Εκείνη κόρη γεωλόγου. Ο μεν μεγάλωσε σκληρά συνδυάζοντας σχολείο και δουλειά. Δεν είχε πάει ούτε στην θάλασσα για καλοκαιρινές διακοπές μέχρι το πανεπιστήμιο. “Τα ζώα σε χρειάζονται όλο τον χρόνο, δεν είμαστε για διακοπές” τόνιζε η μητέρα του συχνά. Η δε στη θερινή διαμονή της έφευγε από τα βόρεια προάστια και μετακόμιζε στο εξοχικό της στα

ανατολικά παράλια της Αττικής. Όταν μιλούσαν μεταξύ τους, αισθανόταν πολλές φορές τη διαφορά των δύο κόσμων, των δύο διαφορετικών αντιλήψεων για τη ζωή. Αγαπιούνταν όμως και εκείνη του δήλωνε συχνά ότι θεωρούσε λογικό μια γυναίκα να ακολουθεί τον άνδρα που αγαπά, όπου και αν πήγαινε ο τελευταίος...

Με το πέρας των σπουδών τους τού δήλωσε πως επιθυμούσε να συνεχίσει τις σπουδές της σε μεταπτυχιακό επίπεδο στη Μεγάλη Βρετανία. Ο Τηλέμαχος δεν είχε κρύψει τον ενθουσιασμό του, μιας και ήταν κάτι που το ήθελε και ο ίδιος. Η εποχή ζητούσε πτυχία. Το ότι κάποιοι πολυπτυχιούχοι ήταν άνεργοι, το εξελάμβαναν αμφότεροι ως πρόβλημα υπερβολικών απαιτήσεων στην εξεύρεση εργασίας από μέρους εκείνων. Δεν έφταιγε για όλα το σύστημα. Οι ίδιοι θα πετύχαιναν έστω και με λίγο νερό στο κρασί τους. Το Λέστερ, αρχικός στόχος της Μαριάνθης και σύντομα και του ίδιου, φάνταζε στα μάτια τους ως το αναγκαίο συμπλήρωμα των σπουδών τους, το μαγικό πασπαρτού που θα ξεκλείδωνε όλες τις πόρτες, ένας δικός του πολιορκητικός κριός που θα κατεδάφιζε όλα τα τείχη εμποδίων που ύψωνε η μίζερη, αν και κάπως φτιασιδωμένη Ελλάδα.

Εύκολα ευτυχώς πέρασε το σκόπελο του να πείσει τους γονείς του για το νέο εγχείρημά του. Ο πατέρας του βέβαια δεν του έκρυψε την επιθυμία του και την σχετική του αγωνία να ξεμπερδέψει πρώτα με το στρατό. “Τηλέμαχε, δεν ξέρεις πώς μπορούν να έρθουν τα πράγματα” επαναλάμβανε τακτικά στον γιο του το καλοκαίρι πριν από το ταξίδι στην Αγγλία, “εδώ είναι Βαλκάνια, δεν είναι παίξε-γέλασε!”. Αρχιζε τότε να του υπενθυμίζει χιλιοειπωμένες περιπέτειές του και μεγάλες απογοητεύσεις που δοκίμασε, όταν εκείνος ήταν στην ηλικία του γιου του, αν και παραδεχόταν πως

οι οικονομικές συνθήκες βελτιώνονταν. Ένας φίλος του μάλιστα που δούλευε σε τράπεζα της περιοχής τού είχε εμφυσήσει αισιοδοξία. “Ο γιος σου θα γίνει ανάρπαστος εδώ” τον είχε διαβεβαιώσει.

Εκείνος δεν έφερνε αντίρρηση στο να τον ξανακούσει, αλλά, όσο τού εξιστορούσε τα βιώματά του, εκείνος σκεφτόταν το κορίτσι του. Διαπίστωνε καθημερινά πόσο τη λάτρευε, πόσο ψυχική ηρεμία του προκαλούσε το να χαϊδεύει τα σγουρά μαλλιά της, το να αγκαλιάζει το λεπτό κορμί της, το να μυρίζει το σκούρο δέρμα της. Ειδικά το τελευταίο έμοιαζε εξωτικό στα μάτια του, μιας και δεν είναι τόσο συχνό στις κοπέλες της Δυτικής Μακεδονίας. Τελικά αντελήφθη ότι πίσω από τη σφοδρή επιθυμία του για σπουδές στην Αγγλία, κρυβόταν η ακατανίκητη έλξη που ένιωθε για την Μαριάνθη. Δεν μπορούσε να διανοηθεί ότι θα έμενε μακριά της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

Η Εσπερία

Η έναρξη των σπουδών στο βρετανικό πανεπιστήμιο και η αρκετά διαφορετική κουλτούρα στο πανεπιστήμιο και έξω από αυτό ενθουσίασαν το αγαπημένο ζευγάρι. Η αλήθεια είναι ότι είχαν κουραστεί από το κομματοκρατούμενο ελληνικό πανεπιστήμιο. Εκεί, όταν πήγαιναν για μάθημα, έκαναν μάθημα και όταν πήγαιναν για εξετάσεις, έγραφαν εξετάσεις. Δεν υπήρχαν καταλήψεις. Δεν υπήρχε αβεβαιότητα.

Ο προβληματισμός τους όμως για τη μεγάλη διαφορά επιπέδου μεταξύ των δύο σχολών και χωρών υποχωρούσε και έδινε σταδιακά τη θέση του στην υπερηφάνεια που αισθάνονταν για τη βελτίωση της Ελλάδας. Πλήθος συμφοιτητών τους από κάθε μεριά της γης επαινούσαν την Ελλάδα για τα επιτεύγματά της και για την άψογη διοργάνωση της Ολυμπιάδας. Η χαρά τους ξεχείλιζε στα πρόσωπά τους όταν άκουγαν τέτοιου είδους σχόλια. Ακόμη και ο ίδιος ένωθε μια μικρή θλίψη που δεν ήταν εθελοντής των αγώνων, αλλά οι σπουδές ήταν για εκείνον το παν.

Θυμήθηκε με θλίψη ότι υπήρχαν όμως και κάποιοι καθηγητές και συμφοιτητές κυρίως βρετανικής καταγωγής που άρθρωναν έναν διαφορετικό λόγο. Σχολίαζαν αρνητικά την υπερβολική ακρίβεια που διαπίστωναν σε ταξίδια τους στην Ελλάδα, αλλά και την έκπληξή τους για τα πολυτελή αυτοκίνητα και τα μονίμως γεμάτα με κόσμο καφέ. Ήταν λάθος ίσως που το έπαιρνε τότε τόσο πατριωτικά. Τους αντέτασσε το επιχείρημα ότι η ακρίβεια στην Αγγλία ήταν μακράν σε

υψηλότερο βαθμό και ότι οι Έλληνες έχουν διαφορετικό τρόπο διασκέδασης από τους Άγγλους, χωρίς να σημαίνει ότι είναι σπάταλοι. Τόνιζε με κάθε αφορμή ότι η χώρα του δεν ήταν τριτοκοσμική πια, για να είναι τόσο φθηνή. Είχε τα προβλήματά της, αλλά είχε ξεπεράσει τον παλιό κακό ανατολίτικο εαυτό της, αλλά αυτά που άκουγε εκείνη την εποχή δεν τον επηρέαζαν. Το σημαντικό ήταν για εκείνον ότι η σχέση του πήγαινε από το καλό στο καλύτερο και ότι η ανάγκη για προσαρμογή σε μια ξένη χώρα τον έφερνε πιο κοντά με τον απόλυτο έρωτα της ζωής του.

Με ακόρεστη δίψα για να γνωρίσουν τον διαφορετικό πολιτισμό των χωρών του Βορρά, οι δυο τους εκμεταλλεύτηκαν τα φθηνά φοιτητικά πακέτα διακοπών προς τις γειτονικές χώρες. Στα ταξίδια τους έβλεπαν όμορφα μέρη και θαύμαζαν την οργάνωση των λαών εκεί, κάτι που έλειπε από την πατρίδα τους. Έβλεπαν όμως και άσχημες πτυχές στις κοινωνίες εκεί που δεν τις μπορούσαν να τις φανταστούν. Τα πολλά διαζύγια ειδικά εξέπλητταν τον ίδιο που είχε μεγαλώσει στη συντηρητική κοινωνία του χωριού του και λιγότερο βέβαια την “αστή” κοπέλα του. Είχαν αναθεωρήσει και οι δυο τους την εξωραϊσμένη άποψη που είχαν σχηματίσει για την Ευρώπη.

Παρόλα αυτά όμως ένιωθαν αμφοτέροι ευγνωμοσύνη για την Αγγλία. Χωρίς να χρειαστεί να παρακαλέσουν κάποιον γνωστό, χωρίς να ζητήσουν μεσολάβηση προχώρησαν σε διδακτορικές σπουδές. Καινοφανή πράγματα γι’ αυτούς όσο και αν είχαν συνηθίσει την αξιοκρατία. Στην Ελλάδα πολύ δύσκολα θα έφταναν σε τέτοιο επίπεδο σπουδών αν δεν διαπλέκονταν ποικιλοτρόπως. Οι ίδιοι όμως είχαν αρχίσει να νιώθουν νοσταλγία για την μητέρα – Ελλάδα. Ονειρεύονταν ότι θα γυρνούσαν σύντομα πίσω. Θα

κρατούσαν τα θετικά στοιχεία που θα έπαιρναν από την εκεί παρουσία τους, ενώ στη συνέχεια με λίγο κόπο θα αφαιρούσαν τις αρνητικές πτυχές του ανατολίτη και βαλκάνιου Έλληνα. Θα πετύχαιναν έναν ιδανικό συνδυασμό σε προσωπικό και όσο ήταν εφικτό σε κοινωνικό επίπεδο. Το κυριότερο, θα ζούσαν μαζί και στην Ελλάδα. Ένωθαν αμοιβαία αγάπη και μοιράζονταν κοινές απόψεις για τη ζωή. Ήταν σίγουροι για τον εαυτό τους. Λίγη υπομονή χρειαζόταν μονάχα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

Ο Χάρτινος Πύργος

Οι γονείς του δέχτηκαν με μεγάλη χαρά τα πολλά καλά νέα του γιου τους. “Δεν μπορώ να μην το πω. Νιώθω πολύ ικανοποιημένος από τον Τηλέμαχο” είχε πει στον ανιψιό του τον Φίλιππο ο κυρ Αρίστος. “Επιστροφή στην Ελλάδα, διδακτορικό, στρατός, Μαριάνθη... χρειάζονται κι άλλα;” πρόσθεσε με περηφάνια. Ο Φίλιππος του είχε στείλει μεηλ και του το είχε πει μέσα σε λίγα λεπτά τι είχε διαμειφθεί με τον θείο του. Του είπε επιπλέον ότι οι γονείς του μοιράζονταν την χαρά τους με πολλούς συγχωριανούς τους. Ειδικά η μητέρα του εκείνο το καλοκαίρι έφτασε να κάνει ειδική λειτουργία σε εξωκλήσι του χωριού εκδηλώνοντας με αυτόν τον τρόπο την ευγνωμοσύνη της προς τον Θεό για τα τόσα καλά νέα και ως μια παράκληση για να πάει καλά η στρατιωτική θητεία του γιου της...

Μειδίασε για λίγο. Θυμήθηκε τον κυρ Αρίστο με μεγάλη σιγουριά να τον διαβεβαιώνει ότι με τις γνωριμίες του, θα του ελάφρυνε την θητεία και θα τον πήγαινε κοντά στην Μαριάνθη. Όταν όμως είδε το χαρτί κατάταξης να γράφει τεθωρακισμένα και όχι αεροπορία, έπεσε από τα σύννεφα και ένιωσε μεγάλη απογοήτευση. Ο πρώην αξιωματικός τούς είχε δώσει το λόγο του. Πώς ήταν δυνατόν να του συμβεί αυτό;..

Οι φίλοι του τού είχαν πει τότε ότι δεν είχε “πιάσει” τον κατάλληλο βουλευτή. Τα όμορφα λόγια όμως της Μαριάνθης ότι θα τον σκεφτόταν συνέχεια,

ότι θα βρίσκονταν συχνά του έδιναν θάρρος. Όσο όμως περνούσε ο καιρός, ένιωθε μεγάλη απογοήτευση από αυτά που έβλεπε στα διάφορα στρατόπεδα που περιδιάβαινε. “Εδώ μόνο για το τομάρι σου θα νοιάζεσαι” τού έλεγε ένας λοχίας του λόχου, ο Αχιλλέας. Ο ίδιος αντιμετώπιζε με θυμηδία πολλές φορές τα λόγια του νέου φίλου του. Πόσες φορές ήθελε να ξεσπάσει στα γέλια, όταν του διηγόταν με γκροτέσκο τρόπο τις ατελείωτες προσπάθειές που κατέβαλλε ανά τακτά διαστήματα, προκειμένου να φύγει πολύ συντομότερα από τον Έβρο για την Θεσσαλονίκη. “Πού θα μου πάει! Θα βρω ισχυρότερο βύσμα και θα τους φτύσω εδώ” έλεγε βαυκαλίζοντας άσκοπα τον εαυτό του, γιατί τελικά έμεινε εκεί για χρόνια. Εκείνος αντίθετα μετρούσε ήρεμα τις μέρες για τις άδειές του που τις μοίρασε άνισα υπέρ της Αθήνας αν και δεν έβλεπε και πολύ την πόλη.

Τα πολλά χρόνια σπουδών είχαν και τα θετικά τους. Είχε πολύ διαφορετική αίσθηση του χρόνου από τους υπόλοιπους “συναδέλφους” του. Νεότεροί του κατά συντριπτική πλειοψηφία αντιμετώπιζαν τόσο διαφορετικά το χρόνο. Τον θεωρούσαν πιο αργό, πιο δυσκίνητο, πιο αδυσώπητο, ενώ αντίθετα εκείνος απλά πεπερασμένο.

Παρά τις αντιξοότητες και τις απανωτές απογοητευτικές συνειδητοποιήσεις που επέφερε η επαφή του με ένα τόσο ετερόκλητο μορφωτικά και κοινωνικά πλήθος ανθρώπων, δεν έχασε την αισιοδοξία του. Αντιλήφθηκε με έκπληξη ότι σ' αυτό τον βοηθούσε ότι είχε πάψει να λαμβάνει κάθε είδους ενημέρωση για τα τεκταινόμενα, αλλά και το ότι είχε σταματήσει να διαβάσει. Τελικά το μεγαλύτερο δώρο του στρατού ήταν ότι δεν χρειαζόταν να διαβάσει. Μια εμπειρία που είχε να την ζήσει σχεδόν δέκα χρόνια. “Παύεις να σκέφτεσαι

Τηλέμαχε στο στρατό! Απλώς εκτελείς διαταγές!” τού 'λεγε ο λοχίας και ο ίδιος έπαψε να κουράζει το μυαλό του. Ευλογία και κατάρα τελικά..

Στην άδεια απολύσεως -που δεν άργησε και τόσο τελικά- πήγε στην Αθήνα, αλλά όλα είχαν αρχίσει πια να μοιάζουν διαφορετικά. Ακόμη και η Μαριάνθη τού εξέπεμπε έναν συνεχή πεσιμισμό στα τηλεφωνήματά της λίγο πριν ξαναγίνει “πολίτης”. Έτσι σκέφτηκε να εκμεταλλευτεί την άδειά του για να εξακριβώσει τι συνέβαινε. Κανονικά θα έπρεπε να ήταν χαρούμενη. Είχε προσληφθεί σε μια τράπεζα. Αν και δεν αμειβόταν τόσο υψηλά όσο προσδοκούσε, δεν έπαυε να εργάζεται σε μια θέση που επιθυμούσε. “Δεν τα βλέπω καλά τα πράγματα γενικώς” του είπε στο αυτοκίνητο όσο οδηγούσε από τα ΚΤΕΛ του Κηφισού για το σπίτι της. “Οι τράπεζες καταρρέουν σαν χάρτινοι πύργοι στις Η.Π.Α., αν και εδώ μάς διαβεβαιώνουν ότι είμαστε καλά. Δεν μοιράζαμε στεγαστικά με τη σέσουλα!” πρόσθεσε σαν να ήθελε να το πιστέψει και η ίδια. Ο Τηλέμαχος έμεινε έκπληκτος, αλλά εκείνη την ώρα αυτά τού φάνταζαν ξένα. Ήθελε μονάχα να την αγκαλιάσει και να μην σκέφτεται τίποτα. Στη διαδρομή παρατήρησε ότι εκείνη οδηγούσε υπερβολικά προσηλωμένα. Δεν γύρισε καθόλου προς αυτόν. Θα ήταν η πίεση της δουλειάς σκέφτηκε τότε. Το απολυτήριο του στρατού σύντομα θα ελαχιστοποιούσε τα προβλήματα.

Λίγες μέρες μετά οι γονείς του τον υποδέχτηκαν στο χωριό. Ο γιος τους είχε ολοκληρώσει χωρίς προβλήματα τη θητεία του. Έδειχναν ευτυχείς, ανακουφισμένοι και πολύ ικανοποιημένοι. Ο πατέρας του, βετεράνος της Κύπρου, είχε έναν μύχιο φόβο ότι ίσως και ο γιος του να γινόταν ένα ακόμη από τα παιδιά που πηγαίνουν για σπουδές στη Δυτική Ευρώπη και δεν επιστρέφουν ποτέ στην Ελλάδα. Πόσο ατιμωτικό θα

ήταν για αυτόν. Ευτυχώς ήταν ένας αβάσιμος φόβος. Ο γιος του δεν τον διέψευσε.

Ο κυρ Αρίστος όμως είχε αρχίσει να προβληματίζεται από άλλα πράγματα. Υπήρχαν πολλά χρέη προς αυτόν που δεν μπορούσε να τα πληρωθεί. “Τηλέμαχε ευτυχώς τέλειωσες. Αν ήθελες τώρα να πας για σπουδές, θα είχα μεγάλη δυσκολία να σε καλύψω οικονομικά. Όσο για την Αγγλία... ούτε να το σκεφτόσουν” του είπε μετά το μεσημεριανό φαγητό. “Ευτυχώς ο μικρός δεν είναι τόσο απαιτητικός στις σπουδές του. Πήγε στην Κοζάνη να τελειώσει το Τ.Ε.Ι. και δεν θέλησε κάτι παραπάνω”...

Εκείνες τις μέρες βγήκε με παλιούς φίλους από το χωριό. Δεν είχαν φύγει ποτέ από το μέρος τους παρά μόνο στην δική τους θητεία. Ήταν τόσο ίδιοι όσο τους θυμόταν. Εκείνος πάλι είχε γυρίσει τον κόσμο και αισθανόταν πια λες και ήταν από διαφορετικό πλανήτη. “Τηλέμαχε λείπεις χρόνια και έχασες πολλά επεισόδια” του είπε με μια αχνή δόση ειρωνείας ένας παλιός συμμαθητής του...

Η περίεργη αυτή κατάσταση τον προβλημάτισε, αλλά κατάφερε να βρει δουλειά σε μια χρηματιστηριακή εταιρεία. “Τα προσόντα τελικά δικαιώνονται” είπε τηλεφωνικά στη Μαριάνθη, γεμάτος αυτοπεποίθηση και χαρά που θα ξαναπήγαινε στην Αθήνα. Η αλήθεια είναι ότι είχε αγχωθεί το προηγούμενο διάστημα κάθε που διάβαζε στον τύπο για στρατιές άνεργων πτυχιούχων που αυξάνονταν συνεχώς. Ο ίδιος όμως τα κατάφερε και ήταν καιρός να στρέψει την προσοχή του ξανά στην Μαριάνθη, γιατί παρατηρούσε σταδιακά στον τελευταίο ενάμιση χρόνο που έλειπε κάποια ανησυχητικά σημάδια. Παρατηρούσε αλλαγές πάνω της. Ο ενθουσιασμός της μειωνόταν, οι ανά τακτά διαστήματα δηλώσεις της για το πόσο γοητευμένη

αισθανόταν απέναντί του αντικαταστάθηκαν από πολύωρες συζητήσεις για τη ζωή της. Έφτασε μάλιστα στο σημείο να του πει και για προηγούμενες σχέσεις της, κάτι που είχε να το ακούσει χρόνια. Ζήτησε επίσης χρόνο να σκεφτεί πράγματα και να απομονωθεί στον εαυτό της.

“Δεν ξέρω Τηλέμαχε τι φταίει” τού είπε με υγρά μάτια ένα βράδυ λίγους μήνες μετά την εκ νέου κάθοδό του στην πρωτεύουσα. “Πιστεύω πως φταίω εγώ” συνέχισε αινιγματικά. “Συγγνώμη, συγγνώμη, συγγνώμη”.... “είμαι σαν τη λάσπη που έπεσε σε ένα καθαρό ρούχο, σε μια καθαρή ψυχή” είπε με ασυνήθιστες δόσεις λυρισμού. Εκείνος έσπευσε να την αγκαλιάσει σφιχτά, όσο δυνατότερα μπορούσε. “Είσαι κουρασμένη ψυχολογικά” της είπε με φόρτιση, “έλειπα τόσο καιρό και πιάστηκες... είναι και η δουλειά στη μέση. Τώρα που ήρθα στην Αθήνα θα κερδίσουμε το χαμένο χρόνο. Όλα θα πάνε προς το καλύτερο. Μην ρίχνεις τις ευθύνες πάνω σου”. Τον κοίταξε θλιμμένη και βυθίστηκε στην αγκαλιά του. Εκείνο το βράδυ τον κατέκλυσε θλίψη και άγχος, αλλά ένωσε ότι κέρδισε την “παρτίδα”...

Για λίγες μέρες έβλεπε το χαμογελαστό της πρόσωπο και, αν και εξωτερικά έδειχνε ήρεμος, ένιωθε μια κρυφή ανακούφιση. Προσπαθούσε να δείχνει στιβαρός και να της εμπνέει σιγουριά, αλλά μέσα του φώλιαζε ο φόβος. Αντιλήφθηκε ότι την αγαπούσε πολύ. Δεν ήθελε να την χάσει με τίποτα. Σκέφτηκε να της προτείνει να πάνε εκδρομή στο βουνό για λίγες μέρες. Εκείνη δέχτηκε με θετική διάθεση. Τις μέρες της εκδρομής άλλοτε έδειχνε χαρούμενη και άλλοτε σκεπτική. Κάποιες στιγμές απομακρύνθηκε από κοντά του για ώρα, για να μιλήσει με τους γονείς της, όπως του

είπε. Δεν θέλησε να την ενοχλήσει. Την έβλεπε φορτισμένη και δεν ήθελε να της προσθέσει βάρος.

Στο δρόμο της επιστροφής έδειχνε σκεπτική, όπως τότε, όταν τον παρέλαβε από το Κ.Τ.Ε.Λ. στην τελευταία άδειά του από τον Έβρο. Καθόδον συζητούσαν γενικόλογα θέματα. Χωρίς να το καταλάβει η συζήτηση οδηγήθηκε στο ζήτημα της σχέσης τους. Έχοντας ως αρχή του να είναι πάντα ξεκάθαρος στις σκέψεις και τα “θέλω” του, με την πεποίθηση όμως ότι δεν υπήρχε κάποιο σοβαρό πρόβλημα, την ρώτησε αν η σχέση τους κατά τη γνώμη της είχε κάποιο δομικό πρόβλημα ή μικρές σκοτούρες που θα τις διευθετούσαν με τον καιρό. Εκείνη όμως του πέταξε “βόμβα”. Τον εξέπληξε αδιανόητα λέγοντάς του να χωρίσουν... έτσι απλά... Ο Τηλέμαχος δεν μπορούσε να πιστέψει αυτό που άκουγε και για πολλή ώρα θεώρησε πως ήταν κάποιο αστείο από αυτά τα “αθηναιικά” της που δεν καταλάβαινε εύκολα. Όταν όμως έφτασαν στο σπίτι τους, τού είπε να μαζέψει τα πράγματά του. Κοιτάζοντάς τον με δάκρυα στα μάτια, του είπε: “Φύγε και μην ξανακοιτάξεις πίσω!” Πόσο σκληρή φράση! Αδιανόητα σκληρή γι' αυτόν. Εκείνο το βράδυ πήγε σε ένα φίλο του να μείνει. Δεν κοιμήθηκε ούτε λεπτό. Δεν ήξερε τι να πρωτοσκεφτεί....

Για μέρες ένιωθε πένθος να τον κατακλύζει, σαν να χάθηκε για πάντα ένας δικός του άνθρωπος. Δεν μπορούσε να κοιμηθεί τα βράδια. Άλλοτε ένιωθε και οργή για τον εαυτό του. Αυτός έφταιγε που είχε χαλαρώσει και θεωρούσε δεδομένη τη σχέση του. Έφταιγε που δεν είχε δει τα σημάδια εγκαίρως. Άλλοτε πάλι ένιωθε μια κρυφή ελπίδα, ότι, επειδή ήταν πολύ ξεκάθαρος και έντιμος απέναντι της, εκείνη θα το εκτιμούσε και σύντομα θα μιλούσαν στο τηλέφωνο. Από την άλλη βίωνε και μεγάλη πίεση στη δουλειά του. Η

κατάσταση στην επαγγελματική ζωή του είχε αρχίσει να γίνεται ασφυκτική. Η κρίση άρχισε σιγά σιγά να δείχνει το ζοφερό πρόσωπό της. Μια νέα “Αποκάλυψη”, οικονομική αυτή τη φορά απειλούσε τις ζωές όλων. Η δαμόκλειος σπάθη της απόλυσής του πλησίαζε απειλητικά, αν και ο διευθυντής του συχνά πυκνά έκανε μνεία για τα προσόντα και την εργατικότητα του. Και όλα αυτά συνέβαιναν τη χειρότερη στιγμή για αυτόν.

Όσο περνούσαν οι μέρες, αδημονούσε όλο και περισσότερο για ένα τηλεφώνημά της. “Δεν μπορεί! Ο χωρισμός μας θα είναι προσωρινός” είπε στον αδερφό του, όταν βρέθηκαν οι δυο τους σε μια επίσκεψη του δευτέρου στην Αθήνα. “Είμαστε άλλωστε τόσα χρόνια μαζί. Δεν μπορεί σύντομα θα με πάρει στο τηλέφωνο” πρόσθεσε με δισταγμό. “Θα είμαι σκληρός στην αρχή και μετά θα χαλαρώσω” συνέχισε. Ο αδερφός του τον συμβούλεψε να είναι υπομονετικός. “Εσύ έφταιγες που ήσουν τόσο δεδομένος” συνέχισε ο “μικρός” που τώρα πια είχε μεγαλώσει. Τον προέτρεψε να κρατηθεί και να μην της τηλεφωνήσει. Έτσι θα της δημιουργούσε την πεποίθηση ότι δεν ήταν καθόλου δεδομένος και θα είχε περισσότερες πιθανότητες να την ξαναδεί στην αγκαλιά του. “Οι γυναίκες θέλουν σκληρούς άνδρες” του τόνισε με στόμφο.

Οι βολικές όμως συμβουλές του αδερφού του τού πρόσφεραν μόνο παροδική ανακούφιση και σύντομα μετάνιωσε που τον άκουσε. Οι μέρες περνούσαν αδυσώπητα και η κατάσταση παρέμενε στάσιμη. Δεν ήξερε τι να κάνει. Σκέφτηκε τον ξάδερφό του, τον Φίλιππο. Η ζωή όμως δεν χαρίστηκε ούτε σε εκείνον. Είχε απολυθεί από τη δουλειά του και είχε επιστρέψει στο πατρικό του. Μόνο διάθεση για συμβουλές δεν είχε.

Η ελπίδα άρχισε να σβήνει γι' αυτόν. Η Μαριάνθη είχε βρει αντικαταστάτη. Ήταν σίγουρος. “Ουδείς

αναντικατάστατος” έλεγε για ακόμη μια φορά σωστά ο πατέρας του. Ένιωθε χαμένος πια και, όταν έμαθε ότι κλείνει η εταιρεία και συνακόλουθα έχαναν όλοι τη δουλειά τους, αισθάνθηκε να βυθίζεται στην άβυσσο του σκότους. Το χρηματιστήριο υπολειτουργούσε εδώ και καιρό. Ήταν αναπόφευκτο το κλείσιμο. Κατάλαβε εκ των υστέρων ότι άργησε πολύ να τελειώσει τις σπουδές του. Έχασε την ευκαιρία να εργάζεται στο υπαμειβόμενο πλέον δημόσιο. Θυμήθηκε πόσο χλεύαζε όσους το επαινούσαν. Αν είχε τρυπώσει, τώρα θα είχε μια δουλειά. Το μυαλό του κόντευε να σπάσει. Όπου και αν κοιτούσε, έβλεπε μαυρίλα... Στη δε προσωπική ζωή του, ένιωθε ένα τεράστιο κενό. Ατέλειωτα γιατί κατέκλυζαν την ψυχή του. Σκέψεις, σκέψεις, σκέψεις... και στο βάθος... πάλι η Μαριάνθη..

Αφού κοίταξε για άλλη μια φορά τα γρανιτένια βουνά στο βάθος, αποφάσισε βαρύθυμα να σηκωθεί από την καρέκλα, να πάει στο αυτοκίνητό του και να ξεκινήσει για το χωριό του. Θα γυρνούσε έτσι απλά στην παλιά του ζωή; Θα έκανε ένα πολλά υποσχόμενο νέο ξεκίνημα με όπλο τις γνώσεις του; Θα έφευγε για το εξωτερικό μετά από λίγο καιρό; Θα αγαπούσε άραγε τόσο έντονα ξανά στη ζωή του; Τόσα ερωτήματα και καμία απάντηση... Τι έφταιξε και πήγαν όλα τόσο στραβά στη ζωή του; Χρειαζόταν χρόνο για να σκεφτεί... τη Μαριάνθη που χάθηκε... την χαμένη Ιθάκη που έψαχνε και δεν βρήκε.... “Μηδένα προ του τέλους μακάριζε” σκέφτηκε...

ΤΕΛΟΣ

ISBN: 978-960-93-5497-4

νέο e-book

24

24grammata.com

σειρά: εν καινώ, αρ. σειράς: 62